

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- artikel 1 van de beschikking nietig te verklaren, zover daarbij aan Archer Daniels Midland Company (ADM) een inbreuk op artikel 81, lid 1, EG en artikel 53 EER-Overeenkomst ten laste wordt gelegd, bestaande in medewerken aan i) beperking van de capaciteit en ii) aanwijzing van prijsleiders met betrekking tot citroenzuur;
- artikel 3 van de beschikking, voorzover het betrekking heeft op ADM, nietig te verklaren;
- subsidiair, artikel 3 van de beschikking, voorzover het betrekking heeft op ADM, te wijzigen en de daarin aan ADM opgelegde geldboete in te trekken of wezenlijk te verlagen;
- de Commissie in alle kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gericht tegen de beschikking van de Commissie C(2001) 3923 def. van 5 december 2001 inzake een procedure tot toepassing van artikel 81 EG en artikel 53 EER-overeenkomst (zaak nr. COMP/E-1/36.604 — citroenzuur), waarbij de Commissie heeft vastgesteld dat ADM inbreuk heeft gemaakt op die artikelen door mede te werken aan beperking van de capaciteit en aanwijzing van prijsleiders met betrekking tot citroenzuur.

Ter onderbouwing van het beroep voert verzoekster aan dat de beschikking onvoldoende is gemotiveerd, doordat:

- de Commissie niet afdoende heeft verklaard hoe zij de schade aan en de weerslag op de mededinging in aanmerking heeft genomen en waarom zij bij de berekening van de boete geen rekening heeft willen houden met het marktaandeel van ADM op de relevante productmarkt;
- zij heeft niet gemotiveerd waarom een verhoging met 100 % nodig zou zijn voor een afschrikwekkende werking;
- de Commissie heeft niet gemotiveerd waarom zij ADM als marktleider heeft aangemerkt.

Verzoekster stelt dat de Commissie inbreuk heeft gemaakt op wezenlijke vormvoorschriften, door te verzuimen ADM haar belangrijkste conclusies voor te leggen omtrent de aard van de

inbreuken, omtrent de positie van ADM als marktleider en omtrent een behoorlijke afschrikwekkende werking bij de berekening van de boete.

Tenslotte stelt verzoekster dat verweerster artikel 15, lid 2, van verordening nr. 17/62 en de regels inzake vaststelling van boetes heeft geschonden. Zij stelt schending van het van rechtszekerheidsbeginsel, doordat de richtsnoeren voor de boeteberekening zijn toegepast op een kartel dat al jaren voor de vaststelling van die richtsnoeren was beëindigd, het beginsel van gelijke behandeling, het vertrouwens- en het evenredigheidsbeginsel. In het bijzonder heeft de Commissie de medewerking van ADM niet naar waarde geschat.

Beroep, op 28 februari 2002 ingesteld door Dr. Hans Heubach GmbH & Co KG tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-64/02)

(2002/C 144/100)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 28 februari 2002 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Dr. Hans Heubach GmbH & Co KG, gevestigd te Langelsheim (Duitsland), vertegenwoordigd door F. Montag en G. Bauer, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- Artikel 3, sub b, van de aangevochten beschikking nietig te verklaren;
- de bij de bestreden beschikking aan verzoekster opgelegde boete tot een passend bedrag te verminderen;
- verweerster in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gericht tegen dezelfde beschikking die ook in zaak T-33/02 (Britannia Alloys & Chemicals, nog niet gepubliceerd) wordt aangevochten. Verzoekster betoogt dat het basisbedrag van de boete overeenkomt met meer dan 100 % van de omzet van verzoekster in het betrokken product over de gehele EER in 1998, en dat de hoogte van de aan

verzoekster opgelegde boete het resultaat is van talrijke onjuiste vaststellingen en beoordelingen door verweerster bij de vaststelling van de boete. Bovendien heeft verweerster inbreuk gemaakt op tal van fundamentele gemeenschapsrechtelijke beginselen.

Verzoekster betoogt dat de richtsnoeren⁽¹⁾ in strijd zijn met artikel 15, lid 2, van verordening nr. 17/62. Met name maakt zij bezwaar tegen de met de richtsnoeren ingevoerde forfaitaire boeteberekening. Volgens verzoekster is alleen een berekening van de boete naar evenredigheid met de omzet toelaatbaar, en vooral voor kleinere ondernemingen leidt de door de richtsnoeren voorgeschreven forfaitaire berekening tot absurde en onevenredige boetebedragen. Artikel 3, sub b, van de bestreden beschikking is daarom eveneens onwettig.

Voorts betoogt verzoekster dat verweerster de richtsnoeren — aangenomen al dat die wettig zijn — onjuist heeft toegepast. Met name miskent verweerster dat de ernst van de gedraging een element vormt van de delictomschrijving. In het bijzonder had verweerster rekening moeten houden met het geringe belang van de overtreding en de geringe effecten daarvan op de markt, alsmede met het feit dat de betrokken ondernemingen de prijsafspraken niet zijn nagekomen. In strijd met artikel 15, lid 2, van verordening nr. 17/62 is niet in aanmerking genomen dat slechts een zeer gering deel van de gezamenlijke omzet van verzoekster bij de overtreding was betrokken, en is ook de geringe economische capaciteit van verzoekster ten onrechte buiten beschouwing gelaten.

Verzoekster betoogt dat de hoogte van de boete in ieder geval in strijd is met de algemene beginselen van evenredigheid en geschiktheid, en dat het buiten beschouwing laten van de geringe omzet van verzoekster in het betrokken product in vergelijking met haar gehele omzet een inbreuk op het beginsel van gelijke behandeling inhoudt. Er zijn volledig verschillende boetes opgelegd aan ondernemingen die precies dezelfde marktaandeelen bezitten.

Tenslotte stelt verzoekster, dat de sanctieoplegging door verweerster in strijd is met artikel 7 EVRM, omdat de aan verzoekster opgelegde boete deel uitmaakt van een sanctiestelsel dat sinds de beëindiging van de overtreding tweemaal aanzienlijk is verzwakt. De wijziging in de systematische aanpak van verweerster door invoering van de richtsnoeren en de herziening van de boetevaststelling aan het eind van 2001 is een verzwaring van het sanctiestelsel, dat niet mag worden toegepast op een gedraging die voor die verzwaring had plaatsgevonden.

⁽¹⁾ Richtsnoeren voor de berekening van geldboeten die uit hoofde van artikel 15, lid 2, van verordening nr. 17, respectievelijk artikel 65, lid 3, van het EGKS-Verdrag worden opgelegd (PB 1998, C 9, blz. 3).

Beroep, op 11 maart 2002 ingesteld door Griffin Europe Headquarter N.V. tegen Europees Parlement en Raad van de Europese Unie

(Zaak T-70/02)

(2002/C 144/101)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 11 maart 2002 beroep ingesteld tegen het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie door Griffin Europe Headquarter N.V., vertegenwoordigd door K. Van Maldegem en C. Mereu van het kantoor McKenna & Cuneo, LLP, te Brussel (België).

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- gedeeltelijk nietig te verklaren beschikking nr. 2455/2001/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 november 2001 tot vaststelling van de lijst van prioritare stoffen op het gebied van het waterbeleid en tot wijziging van richtlijn 2000/60/EG, in die zin dat diuron en isoproturon buiten de maatregel worden gehouden;
- verweerders te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Verzoekster in deze zaak produceert pesticiden (gewasbeschermingsmiddelen). Zij betwist de plaatsing van enkele van de actieve bestanddelen van haar producten, diuron en isoproturon, op de lijst van prioritare stoffen op het gebied van het waterbeleid. Deze lijst is door verweerders opgesteld ter uitvoering van richtlijn 2000/60/EG⁽¹⁾. De producten op deze lijst worden beschouwd als een risico voor of via het aquatische milieu en de emissie ervan moet worden verminderd. Voorts noemt de bestreden beschikking enkele van verzoeksters producten als prioritare stoffen die worden „herzien”, hetgeen volgens verzoekster zal leiden tot aanmerking als prioritare gevaarlijke stoffen. Deze stoffen betekenen een verhoogd risico voor het aquatische milieu en de emissie ervan moet worden beëindigd.

Verzoekster maakt bezwaar tegen de door verweerders bij de vaststelling van de beschikking gevolgde procedure en methode. Voor de opstelling van de bestreden lijst hebben verweerders gebruik gemaakt van een verkorte procedure als bedoeld in artikel 16, lid 2, sub b, van richtlijn 2000/60.